

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์ ผลของการเดินแอโรบิกที่ระดับความหนักปานกลางในสตรี
ต่อภาวะออกซิเดทีฟสเตรสและอินเทอร์ลิวคิน-2

ผู้เขียน นางสาวกฤษณา สายดี

ปริญญา วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (วิทยาศาสตร์การกีฬา)

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

อาจารย์ ดร. ศรวิ ลีลารุ่งระยับ ประธานกรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประภาส โพธิ์ทองสุนันท์ กรรมการ

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงของภาวะสเตรสและระดับของอินเทอร์ลิวคินทู ช่วงก่อนและหลังการออกกำลังกายที่ระดับปานกลางแบบเดินแอโรบิกในกลุ่มสตรีทั่วไปที่มีสุขภาพแข็งแรง ออกกำลังกายไม่สม่ำเสมอ จำนวน 20 ราย อายุเฉลี่ย 44.50 ± 6.91 ปี และค่าดัชนีมวลกายเฉลี่ยเป็น 23.11 ± 1.61 กิโลกรัมต่อเมตร² ระยะเวลาการศึกษาแบ่งออกเป็น ระยะควบคุม 1 สัปดาห์และระยะทดลอง 6 สัปดาห์ โปรแกรมการออกกำลังกายประกอบด้วยท่าเดินแอโรบิก จำนวน 45 ท่า นาน 30 นาที ความหนักในการเดินอยู่ในระดับปานกลาง (64-76% ของอัตราชีพจรสูงสุด) ให้ออกกำลังกายเป็นจำนวน 3 ครั้งต่อสัปดาห์ นานติดต่อกัน 6 สัปดาห์ ก่อนและหลังการออกกำลังกายจะมีการตรวจวัดสมรรถภาพทางกายได้แก่ ปริมาณการใช้ออกซิเจนสูงสุด ระยะเวลาในการวิ่งบนสายพานยนต์ที่นานที่สุด และเจาะเลือดเพื่อประเมินภาวะออกซิเดทีฟสเตรสได้แก่ ปริมาณของไฮโดรเจนเปอร์ออกไซด์ มาลอนไดออลดีไฮด์ ฤทธิ์ต้านอนุมูลอิสระโดยรวม และระดับของอินเทอร์ลิวคิน-ทู นำข้อมูลที่ตรวจวัดได้ 3 ครั้ง มาวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติด้วย Repeated-Measures ANOVA และ Bonferroni ($p = 0.05$)

ผลการศึกษาพบว่า ในระยะควบคุม ปริมาณของสารโปรตีนไฮโดรเปอร์ออกไซด์ (2.11 ± 0.05 และ 1.99 ± 0.04 ไมโครโมลลาร์) มาลอนไดออลดีไฮด์ (2.38 ± 0.18 และ 2.28 ± 0.18 ไมโครโมลลาร์) ฤทธิ์ต้านอนุมูลอิสระ (0.23 ± 0.048 และ 0.31 ± 0.087 มิลลิโมล Trolox/L) อินเทอร์ลิวคิน-ทู (1.98 ± 0.32 และ 2.01 ± 0.28 พิโคกรัมต่อมิลลิลิตร) และปริมาณการใช้ออกซิเจนสูงสุด (27.82 ± 9.63 และ 29.07 ± 6.62 มิลลิลิตรต่อกิโลกรัมต่อนาที) และระยะที่นานที่สุดในการวิ่งบน

สายพานยนต์ (7.23 ± 2.19 และ 7.51 ± 1.43 นาที) ไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติ ($p > 0.05$) หลังจากออกกำลังกายด้วยการเดินแอโรบิก พบว่าปริมาณมาลอนไดออลดีไฮด์มีค่าลดลง (1.78 ± 0.21 ไมโครโมลลาร์) และฤทธิ์ต้านอนุมูลอิสระมีค่าเพิ่มขึ้น (2.58 ± 0.075 มิลลิโมล Trolox/L) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในขณะที่ปริมาณของไฮโดรเปอร์ออกไซด์มีค่าเปลี่ยนแปลงเล็กน้อย (2.05 ± 0.08 ไมโครโมลลาร์) แต่ไม่แตกต่างทางสถิติ ส่วนปริมาณอินเทอร์ลิวคิน-ทู เพิ่มขึ้น (2.95 ± 0.17 พิโคกรัมต่อมิลลิลิตร) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับระยะเวลาที่นานที่สุดในการวิ่งบนสายพานยนต์และปริมาณการใช้ออกซิเจนสูงสุดมีค่าเพิ่มขึ้น (9.31 ± 1.30 นาที, และ 36.92 ± 5.65 มิลลิลิตรต่อกิโลกรัมต่อนาที) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

งานวิจัยครั้งนี้สรุปได้ว่าการออกกำลังกายด้วยการเดินแอโรบิกที่ระดับความหนักปานกลางในกลุ่มสตรีที่ไม่ออกกำลังกายไม่สม่ำเสมอ เป็นเวลา 3 ครั้งต่อสัปดาห์ ติดต่อกัน 6 สัปดาห์ สามารถช่วยลดภาวะออกซิเดทีฟ สเตรสและเพิ่มระดับของอินเทอร์ลิวคิน-ทูในเลือด และยังสามารถเพิ่มความสามารถของร่างกายในการใช้ออกซิเจนสูงสุดและวิ่งบนสายพานยนต์ได้นานขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

Thesis Title	Effects of Aerobic Dance at Moderate Intensity in Women on Oxidative Stress and Interleukin-2		
Author	Miss Kunteera Saidee		
Degree	Master of Science (Sports Science)		
Thesis Advisory Committee	Lect. Dr. Donrawee Leelarungrayub	Chairperson	
	Asst. Prof. Dr. Prapas Pothongsunun	Member	

ABSTRACT

The aim of this study was to evaluate changes in blood oxidative stress and interleukin-2 levels before and after moderate intensity aerobic exercise in women. Twenty women (average ages 44.50 ± 6.91 years; BMI = $23.11 \pm 1.61 \text{ kg}\cdot\text{m}^{-2}$) who did not perform regular exercise participated in this 7 week study, consisting of 1 week baseline control period and 6 weeks of aerobic dance exercise. Aerobic dance was composed of 45 patterns within 30 minutes, and performed 3 days a week, at a moderate intensity (with the target heart rate of 64 -76% of maximal heart rate). Fasting blood samples were collected at rest twice during the control period (for baseline values) and at the end of the 6 week intervention period. Blood samples were analyzed for protein hydroperoxide, malondialdehyde, total antioxidant capacity, and interleukin-2 levels. Maximal treadmill run time and maximal oxygen consumption (VO_2max) were also measured before and after the intervention. All parameters were statistically analyzed with a repeated measurement ANOVA and Bonferroni correction ($p = 0.05$).

No differences were noted between the two measures obtained during the control period before the intervention for either physical performance as VO_2max (27.82 ± 9.63 and $29.07 \pm 6.62 \text{ ml/kg/min}$) and maximal time of running on the treadmill (7.23 ± 2.19 and 7.51 ± 1.43 minutes) or oxidative stress condition as protein hydroperoxide (2.11 ± 0.05 and 1.99 ± 0.04 micromolar), malondialdehyde (2.38 ± 0.18 and 2.28 ± 0.18 micromolar), total antioxidant capacity (0.23 ± 0.048 and $0.31 \pm 0.087 \text{ mmol Trolox/L}$), including Interleukin-2 (1.98 ± 0.32 and

2.01 ± 0.28 pg/ml). However, following 6 weeks of aerobic dance exercise, values were significantly improved in a maximal running time on treadmill (9.31 ± 1.30 minutes) and VO_{2max} (36.92 ± 5.65 ml/kg/min significantly (p<0.05). The significant changes on oxidative stress was found in malondialdehyde (1.78 ± 0.21 micromolar) and total antioxidant capacity (2.58 ± 0.075 mmol Trolox/L) (p<0.05), excepted the levels of protein hydroperoxide still maintained (2.05 ± 0.08 micromolar). Moreover, interleukin-2 levels increased (2.95 ± 0.17 pg/ml) significantly (p<0.05).

It concluded that a 30 minute moderate intensity aerobic dance performed for 6 weeks by non-exercise women could improve both in blood oxidative stress biomarkers and interleukin-2 levels and also physical performance as VO_{2max} and maximal running time.